

TÓTH ANNA<sup>1</sup>  
SZERETNI A GYEREKET ÉS TISZTELNI SZÜLŐKET

*Különleges érzés, amikor az ember időről-időre, mondhatni generációról-generációra kapcsolatba kerül egy zeneiskolával és ámulva tapasztalja, hogy minden újabb találkozáskor egy minőségileg más környezetbe érkezik.*

*Három és fél éve lettem újból rendszeres látogatója a budaörsi Leopold Mozart Zeneiskolának, amely jelenleg Soltész Anikó szakmai irányításával működik. Természetesen nem azt szerettem volna megosztani az olvasókkal, hogy milyen elhivatottan tanítanak az itteni pedagógusok és mennyire gyerekbarát az intézmény. Ez – azt hiszem – természetes. Ennél messzebb mutat azonban az a törekvés, amellyel a társas muzsikáláshoz nehezebben kapcsolódni tudó zongorista növendékek tanulmányait és zeneiskolai életét igyekeznek színesebbé és mozgalmasabbá tenni a tanárok. Ezért kértem meg **Heizer Zsófia** tanszakvezetőt, hogy beszéljen a munkájukról.*



Heizer Zsófia

– Hét éve, amikor átvettem a zongora tanszak vezetését, egy olyan délelőtti rendeztünk a tanárokkal az otthonomban, amikor mindenki elmondhatta, hogy képzelet el a munkát és mit szeretne megvalósítani. Ilyenkor szó van szakmaiságról, a gyerekek szeretetéről, a szülők tiszteletéről és – nem utolsó sorban – nekünk, kollégáknak az együttműködéséről is. Kiderült, hogy értékes számukra az önirányítás, az olyan kreatív klíma, amelyben lehetőség van az újításokra, terük van az új ötleteknek, élvezzük egymás bizalmát és lehetőség van a tudásmegosztásra. Ehhez nyitni kell: nem elég, ha mindenki ül a saját termében és semmi nem szivárog kifelé. Szükség van arra is, hogy időnként mutassuk meg egymásnak, hogy zongoráznak a gyerekek. Így mások, főleg a

---

<sup>1</sup> Tóth Anna zenetörténész.

fiatalabbak is megismerhetik azokat a műhelytitkokat, amelyeket megalkottunk a pályánk során. Ez az egyik alapja az együttműködésnek.

A másik pedig a bizalom. Ez teszi lehetővé, hogy egymás előtt (de első sorban magunkhoz) őszinték legyünk. Ha valamiről hamar kiderül, hogy nem működik, bátran változtassunk rajta. A zeneiskolai tanterv (az országos is) nagyon komoly önállóságot biztosít a zeneiskoláknak, elegendő mozgásterünk van tehát.

*– Tapasztalataim szerint a kollégák élnek is ennek az önállóságnak a lehetőségével. Érdekes végig ülni a növendékkoncerteket: van, aki szigorúan a zongoraiskola szerint halad és a növendékei játékát a korrektség és fegyelem jellemzi. Más egészen extravagáns darabokat ad a gyerekek kezébe, amelyek nagyon mutatósak és népszerűek, talán kevésbé fegyelmezett játékot követelnek. A többségnél – megfigyelésem szerint – vegyesen szerepelnek a zongoraiskolából vett és az adott technikai szintnek megfelelő, más forrásokból válogatott művek.*

– Valóban többféle koncepció mentén oktatnak a tanáraink. Ha a darabok ritmikusan, megfelelő lüktetéssel és hangminőségben szólalnak meg, bármelyik darabválasztási elv elfogadható. S bár az utóbbi időben jobban felértékelődött a korrekt zongorázás, mint az optimális lenne, azok a gyerekek is kiválóan megtanulhatnak zongorázni, akik „csak” a zongoraiskolából játszanak, hiszen színes darabokból álló kötetről beszélünk. Annál is inkább, mert a tanárok már otthonosan mozognak azok között a darabok között, tudják, mik a hibalehetőségek. Viszont így nem elég színes a repertoár, a gyerek nem éli át, hogy őt is komolyan veszik, ő is számít, neki is külön keres darabokat a tanára. Különösen, ha még azt is megkérdezi, hogy tetszik-e az a darab?

Ez harmonizál a kiinduló értékrendünkkel is, amely szerint

- minden gyerek fontos,
- szeretnénk jobb B-tagozatot, de jobb A-tagozatot is a tanszakon, hogy minden szülő büszke lehessen, hogy a gyerekek sikerélményhez jussanak.

Mindezt elősegítendő, időnként helyzetértékelést tartunk. Nem minősítő, kritizáló légkörben, hanem javító szándékkal. Ezt megtehetjük mi magunk, a saját osztályunkban, de közösen is, tanszakon belül.

Kiderült, hogy nem gondolkozhatunk csak tanórán. Ott ugyan sok minden eldől, de a tanítás nem működik harmonikus kapcsolat nélkül. Van olyan gyerek, akinél másfél-két év is kell, amire el kezdünk tudni igazán

dolgozni. Ekkorra alakul ki a zenetanuláshoz nélkülözhetetlen bizalom a gyerek és a tanár között.

– *Ezt segítik a tantervileg nem előírt, mondhatni Leopold Mozart Zeneiskola-specifikus programok is?*

– Feltétlenül. Az említett bizalomépítéshez kellenek a szokványos tanszaki koncerteken és vizsgákon kívüli események is. Szervezünk ilyeneket tanszakon belül is, de iskolai szinten is, ami egyben intézményi támogatást is ad a törekvéseinknek.

– *A tematikus, például, az évente megrendezett mikuláskoncertek, vagy éppen a 2024. májusában elhangzott mesekoncert mind nagyon kedves emlék szülőknek, gyerekeknek egyaránt.*

– Ezért is csináljuk. A *Pomádé király új ruhájának* történetére Ránki György írt zongoradarab-sorozatot gyerekeknek, amelyeket egy narrátor és vetített képek sora köt össze. Ilyenkor a növendékek mást is megérezhetnek azon kívül, ami egy skálán vagy egy Czerny-etűdből megtanulható. Ez segíti a kötődésüket is, meg az egymással való kapcsolatukat is.

**Ránki György:**

### **Pomádé király új ruhája**

H.C. Andersen A császár új ruhája c. meséje és  
Ránki György dalműve alapján készült  
zongoradarab szemelvényekből összeállított

### **Zongoramese**

**2024. május 3. péntek 17.00 óra**

**Mesélő:** Raschek Zsófia  
**Zongorán közreműködnek:**

Medgyes Balázs  
Bagi Orsolya  
Ruzsics Emília  
Újvári Dóra  
Végh Dávid  
Kósa Emma  
Karacsi Erik  
Treer Cecília  
Makara Noémi  
Gergely István  
Zoltán Viktória  
Varga Linda  
Kandrács Luca  
Máthé Gergely  
Bihari Kinga



**Felkészítő tanárok:** Amano Seri, Bagi-Fiala Lilla, Dósa Iringó, Heizer Zsófia, Kulcsár Naómi, Székér Bernadett, Tapasztó Gábor

**Szeretettel várunk minden kedves  
érdeklődőt!**

[https://drive.google.com/file/d/12Uc8x88VaUJjHxw5Cf0uLafwCzYA49k7/view?usp=sha](https://drive.google.com/file/d/12Uc8x88VaUJjHxw5Cf0uLafwCzYA49k7/view?usp=sharing)  
[ring \(0:51\)](#)

Bihari Kinga zongorázik, felkészítő tanára: Amano Seri

Minél több olyan programot szeretnénk, ahol a tanárok közti falak is leomlanak, a gyerekek is találkozhatnak más tanárok növendékeivel. És nem csak tanszakon belül. A mi tanszakunk „óriási” a négy teljes állású és négy félállású tanárral, de vannak kisebb osztályok, ahol 5-10 gyerek tanul félállású kollégák vezetésével – nem szeretnénk, ha ők mindig leszakadnának erről a közösségről. Ilyen rendezvények révén tudjuk megóvni őket ettől a hátránytól.

Ezt szolgálják a kis vendéglátások is. Nem mindig egyszerű megvalósítani, hogy műsor is legyen, a gyerekek felkészültek is legyenek, meg még süti is legyen, de azt szeretnénk, hogy egy kicsit itt maradjanak a gyerekek, beszélgethessenek, ne széledjenek azonnal szét. Nem a süti a lényeg, az csak egy eszköz.

– *Ezt a szülők is nagyon szeretik. Az évfárót például, az iskolai együttesek kis szabadtéri műsorát, az összehordott finomságokat és azt, hogy a kisebb gyerekeket is oda lehet vinni, mert itt nagyobb a mozgási szabadság, mint a kamaratermi koncertek alatt.*

– Igen, hiszen ez az attitűd benne van az iskola szellemiségében is. Minden támogatást meg is kapunk a gazdagító programjainkhoz.

– *Az ilyen zongora tanszaki programok egyike, amikor egy-egy szakiskolai / főiskolai tanár érkezik, aki délelőtt egyénileg foglalkozik néhány növendékkel, délután pedig egy bemutatkozó koncerten lépnek fel az ügyesebb „kicsik”. Legutóbb, amikor Megyimóreczné Schmidt Ildikó volt a meghívott vendég, a köszöntésekor elmondta, hogy annak idején, kezdő konzis korodban, amikor ő már főiskolás volt, de közös tanárnál tanultatok és egymás után volt órátok, milyen élmény volt hallani az „igazi” nagy darabokat, mennyire inspiráló volt ez számokra. Talán ma is motivál ez az élmény, amikor a nagyobb növendékek grandiózus darabokkal lépnek fel.*

– Nyilván nem múlt el nyomtalanul ez az élmény. Ugyanakkor nagy kihívás a korosztályok ilyen széles spektrumával dolgozni. Nekem a legfiatalabb növendékem 8 éves, a legidősebb 22. Ennyire heterogén társaságban, ahol a gyerekek kora, képessége, a szülők értékrendje ennyire különböző, nagyon nehéz csapatot kovácsolni. Úgy gondolom azonban, hogy nálam ez megvalósult. A tehetséges növendékeknek köszönhetően elérhetővé válik egy-egy Beethoven-

szonáta, Chopin-ballada vagy -etűd. Ez akkor is nagy érték, ha még a B-tagozatosok közül sem mindenki jut el erre a szintre.

– *Visszatérve a vendégtanárookra: mi volt az elsődleges céljuk e kurzusok megvalósításának és beváltották-e a hozzájuk fűzött reményeket?*

– Nagyon hiányzik az a szakmai segítség, amit a szakfelügyelet adott. Pontosabban a magasabb szinten tanító kollégák segítségével. (A pedagógusminősítés egészen más jellegű kontroll.) És igen, bizony megvan a kurzusok hozadéka: az egyéni órákat a versenyekre készülő gyerekek kapják, a bemutatkozó koncerteken „képbe kerülnek” az ügyesebb kicsik, akik később egyéni órákat is kaphatnak majd. Ezekre ugyanis meg kell érniük a gyerekeknek. Nem utolsó szempont, hogy maga az iskola is ismertté válik, aminek számos pozitív hozadéka lehet. Mindezen kívül ez végre nem csak a versengésről szól. Tudom, mennyire a fontosak a versenyek, de ebbe nagyon bele lehet fáradni. Van az iskolán belül is háziverseny, indítjuk a növendékeinket területi, országos versenyeken, ahol remek eredményeket érnek el, de üdítő dolog, hogy ilyenkor neves szakemberek ismerik meg őket és nem arról szól az egész, hogy ki az első és ki a második.

Nemcsak a gyerekek változnak, hanem az évek során mi is. Másfajta rálátást tanulunk ezektől a vendégeinktől. Nagyon nagyra nyitottuk a kaput, senki nem volt még itt kétszer. Entzné Tőkés Emese, Kékesi Judit, Kőrösiné Belák Erzsébet, Krause Annamária, Megyimóreczné Schmidt Ildikó, továbbá Eckhardt Gábor, Hargitai Imre, Vitályos Balázs után most – igaz, csak szűk körű munkára – Kecskés Balázs érkezik majd. Kecskés Balázs egyébként évek óta támogat bennünket, és a B-tagozatosok tanév végi vizsgáját meghallgatja, értékeli. Nagyra becsüljük ezt mindannyian.

– *Mennyire jut idő, figyelem például a kamarazenélésre?*

– Igyekszünk lehetőséget teremteni erre is, annál is inkább, mert sok testvér tanul nálunk, legtöbbször más-más hangszeren. Bagi-Fiatal Lilla kolléganőm a motorja ennek a projektnek, ahogy ő szervezte azt a bizonyos mesekoncertet is, ahol mindannyian részt vettünk.

Így tudunk megfelelni a saját magunk támasztotta elvárásoknak, amelyek szerint minden gyereket önmagához képest próbálunk meg fejleszteni. Az a cél, hogy harmonikus képességstruktúra jöjjön létre, ami időigényes dolog. De megéri csinálni.